

Prelato laiškas (2009 m. liepa)

Šio mėnesio laiške Opus Dei tikintiesiems mons. Javier Echevarria ragina dėkoti Dievui už kiekvieno kunigo pašaukimo dovaną, nes „kunigystė yra Jėzaus Širdies meilė“.

2009-10-14

Mylimiausieji: tesaugo Jėzus mano dukteris ir sūnus!

Ką tik po Šv. Chosemarijos šventės širdimi ir mintimis kreipiuosi į mūsų Tėvą, trokšdamas dažniau ir uoliau

prašyti jo pagalbos. Vertindami jį kaip kunigą, jo be galo dosnų atsaką Viešpačiui nuo 1928 m. spalio 2 d., dar kartą matome, kiek be galo daug gali nuveikti šventas kunigas. Kiek kartų jis mums sakė, kad kunigai išsigelbės ne vieni: juos visados lydi sielų būriai! Todėl mes, krikščionys, būtinai turime nenuilsdami melstis už Kristaus tarnų šventumą, kad besąlygiškai atsidavę suteiktai tarnystei ir likdami ištikimi savo pašaukimui, atvertų kelią į Dangų begalei žmonių.

Štai tokios mintys nepaliaujamai sukasi mano galvoje šiomis pirmosiomis *Kunigų metų* savaitėmis, *Kunigų metų*, kuriuos birželio 19 d., Šventosios Jėzaus Širdies šventės proga, paskelbė Popiežius. Savo homilijoje Romos Pontifikas teigė: **„Jei Jėzaus kvietimas „pasilikti Jo meilėje“ yra tikrai skirtas kiekvienam pakrikštytajam (...) tai šis kvietimas dar garsiau**

nuskamba mums, kunigams; ypač šį vakarą, prasidedant *Kunigų metams*, kuriuos skiriu 150-osioms šventojo Arso klebono mirties metinėms“ [1].

Šventasis Jonas Marija Vianėjus yra dangiškasis kunigų globėjas ir begalinės meilės Dievui bei karšto užsidegimo išganyti sielas pavyzdys. Mačiau, kokią meilę jam rodydavo mūsų Tėvas, kartais nuvykdavęs jo pagarbinti į Arsą ir melsti, kad suteiktų kunigams šventumo ir už Opus Dei ryšius su vyskupais. Ateinančiais mėnesiais to paties prašykime ir mes visi.

Katalikų Bažnyčios katekizmas skelbia vieną šventojo Arso klebono mintį, kurią šiomis dienomis citavo Benediktas XVI: „**Kunigystė yra Jėzaus Širdies meilė**“ [2]. Kokia teisybė slypi šiuose žodžiuose! Popiežius priduria: „**Kaip galime nesijaudinti prisimindami, kad**

mūsų kunigiškos tarnystės dovana sklinda tiesiai iš šios Širdies? Kaip galim pamiršti, kad mes, dvasininkai, esame pašvęsti nuolankiai ir teisėtai tarnauti bendrajai kunigystei? Mūsų misija yra būtina Bažnyčiai ir pasauliui, ji reikalauja besąlygiškos ištikimybės Kristui ir amžinos sąjungos su Juo“ [3].

Kunigystės pašaukimas yra ypatinga Dievo dovana žmonijai, kad per ją visada ir visur sielas pasiektų Atpirkimo vaisiai. Mūsų Tėvas, suprantama, šią dovaną be galo brangino. Žodžiai *Chosemarija, kunigas*, ištarti jo lūpų ir parašyti rašiklio, įgaudavo ypatingą skambesį. „***Kunigystė yra pats nuostabiausias dalykas pasaulyje***, – sakė jis. – ***Užtenka pagalvoti vien apie Eucharistijos stebuklą, kuriuo kasdien į žemę atkeliauja Jėzus. Mūsų Dangaus Motina – kaip stipriai turime Ją mylėti: už***

*Ją labiau tik Dievą! – Viešpatį į
žemę atvedė tik syki: fiat mihi
secundum verbum tuum!*“ (Lk 1, 38)
[4].

Tuo pat metu, savaime suprantama,
dėl savitos Opus Dei misijos, mūsų
Įkūrėjas didžiai vertindavo ir
krikščionišką tikinčiųjų pasauliečių
pašaukimą: ne veltui Viešpats jį
išrinko pasaulyje nutiesti Opus Dei
*kelią į šventumą, vykdant kasdienes
profesines ir krikščionio pareigas.* [5]
Dar ketvirtame praeito amžiaus
dešimtmetyje, kai apie visuotinį
pašaukimą į šventumą ir apaštališką
veiklą buvo beveik nekalbama, nes
niekas to neišmanė, šv. Chosemarija
savo kaip kunigo sekėjams rodė
krikščioniško pašaukimo orumą ir
padėdavo jiems atskleisti Krikšto
sakramente slypinčius dvasinius
turtus; pavyzdžiui, kad visi
krikščionys, vyrai ir moterys,
dalyvauja vienintelėje Kristaus
kunigystėje, kad visi turi *kunigišką*

sielą; taigi todėl iš visų jėgų, lygiai kaip kunigai, jie turi trokšti šventumo ir savo širdyse puoselėti troškimą išganyti sielas.

Tą jis nuolat kartodavo – visados su nauja įsimylėjusios sielos gaida – iki pat gyvenimo pabaigos. Tą pačią dieną, prieš iškeldamas į Dangų, susitikęs su savo dukromis, dar kartą mokė: „***Pasakysiu jums dar sykį, kaip visada sakau: jūs turite bendrąją kunigišką sielą. Jūsų broliai pasauliečiai irgi ją turi, o jūs galite ir turite su ja paremti visus. Visiems esant kartu su Dievo malone ir Opus Dei kunigų tarnaujamąją kunigystę, veikla bus vaisinga***“ [6].

Savo raštuose ir susitikimuose su tikinčiaisiais įvairiausiose vietose šv. Chosemarija šią doktriną aiškino, paremdamas konkrečiais pavyzdžiais, kurie skatino vykdyti bendrąją kunigystę. Tarkim,

atsakydamas į klausimą, kurį jam šia tema uždavė 1970-aisiais, jis aiškino:
„Visi dalyvaujame Kristaus kunigystėje. Ir aš jūsų nemokau nieko naujo, nes tą patį rašo ir Šventasis Petras (plg. 1 Pt 2, 9). Visi esame apdovanoti karališkąja kunigyste. O aš, būdamas dar ir kunigas, esu pašauktas į tarnaujamąją kunigystę. Karališkoji kunigystė mus paverčia šventais žmonėmis, išrinktąja tauta, Dievo tauta. Supranti? Jei esi iš Dievo tautos ir Jo išrinktų šventųjų žmonių, turėsi tapti Dievo ir žmogaus teisių gynėju. Būsi geras visiems; net ir darbą, kuris tau ne itin malonus, dirbsi iš meilės; iš meilės Jėzui Kristui, nes tokia yra Jo valia. Jį nudirbsi galvodamas ir apie visą žmoniją. Štai tokios kelios šios karališkosios kunigystės, apie kurią kalbėjo šventasis Petras, pasekmės“ [7].

Vatikano II Susirinkimas apie tarnaujamąsias ir bendrosias tikinčiųjų kunigystės santykį teigia, kad jos „*skiriasi ne tiek laipsniu, kiek esme, tačiau yra viena kitai skirtos, ir tiek viena, tiek kita savitu būdu dalyvauja vienoje Kristaus kunigystėje. Tarnaujantysis kunigas savo turima šventąja galia ugdo ir veda kunigiškąją tautą, atstovaudamas Kristaus asmeniui, įvykdo eucharistinę auką ir visos tautos vardu atnašauja ją Dievui, o tikintieji savo karališkąją kunigystę susijungia Eucharistijos aukoje ir tą kunigystę išreiškia sakramentų priėmimu, malda bei padėka, švento gyvenimo pavyzdžiu, savęs išsižadėjimu ir veiklia meile*“ [8].

Ypatingas kunigų pašaukimas yra tarnauti tikintiesiems, kad jiems padėtų ir palengvintų vykdyti bendrąją kunigystę, gautą su Krikštu. Todėl mes, Kristaus tarnai, turime visomis išgalėmis atsiliepti dosniai į

mums suteiktą šią didžiulę dovaną. Tokiame kontekste gimsta *Kunigų metai*.

Kad pašaukimas į šventumą ir apaštališką veiklą suleistų galias šaknis pasauliečių tikinčiųjų gyvenime ir neliktų tik tušti žodžiai, būtinas kunigo darbas. Tik jis yra mokytojas, kuris šventai įgaliotas skelbia Dievo Žodį. Tik kunigas gali suteikti dievišką Atgailos sakramento atleidimą ir kaip geras ganytojas vesti sielas amžinojo gyvenimo keliais. Tik kunigas turi galią šventųjų Mišių metu konsekruoti Kristaus Kūną ir Kraują, kad kiekvienas tiesiogiai prisiliestų prie velykinės paslapties ir priimtų Šventąją Komuniją, peną, būtiną antgamtiškajai sielų kelionei.

Dėl šių priežasčių mes turime melstis už ištikimą dvasininkų tarnystę. Sakoma, kad kunigai gauna tautą, kurios nusipelnė, ir kad tikintieji

gauna kunigą, kurio nusipelnė.
Turime kasdien melstis, susivieniję su šventaisiais, už kunigus ir už tautą. Turime kasdien savo kova už šventumą melsti Viešpatį žodžiais, kuriuos kartoja Lotynų Amerikoje: „Viešpatie, atsiųsk mums šventus kunigus.“ Ši malda visada bus reikalinga ir aktuali; ji puikiai atskleidžia, kad melddami Dangaus kunigo šventumo, naudos turėsime visi. Ši kasdienė atsakomybė skirta mums visiems ir visoms. Ar šitaip kasdien meldžiamės? Ar raginame prie šios maldos prisidėti ir kitus?

Su kokia meile šią pareigą vykdėdavo šv. Chosemarija! Jo klausiusiuosius jis ragindavo įtikimais ir kartu įsakmiais žodžiais, visada įkvėptas tikėjimo šventųjų bendravimu.

„Nepažįstu blogų kunigų, – sakydavo. – Žinau, kad kai kurie yra silpni, galbūt bailiai. Bet ne blogi!“ [9]. Kitąsyk sakė: **„Ar tik nebus todėl, kad per mažai jiems**

***padedate? Meldžiatės už kunigus?
Mokate daryti taip, kaip darė
gerieji Nojaus vaikai? (...) Turėkite
truputį užuojautos ir meilės.
Neburbėkite. Atleiskite,
dovanokite, melskitės“ [10].***

Mano dukterys ir sūnus, kupini
pasitikėjimo ir optimizmo, kelkime į
Dangų savo maldas už Bažnyčią, už
kunigų ir Dievo tautos šventumą.
Melskime, kad visose tautose vis
daugiau žmonių ieškotų Kristaus, Jį
pažintų ir pamiltų. Tie Viešpaties
žodžiai – „*Pjūtis didelė, o darbininkų
maža. Todėl melskite pjūties Viešpatį,
kad siųstų darbininkų į savo
pjūtį*“ [11] – yra visada aktualūs. Juos
nuolat pabrėždavo mūsų Tėvas.
Vienoje meditacijoje 1964 m. štai
kaip kalbėjo: „***Mano vaikai, kai
galvojam apie tikrąjį alkį
pasaulyje, apie širdžių, neturinčių
šviesos, kilnumą, apie mano, jūsų
ir šitokios daugybės žmonių
silpnumą, kai būtinai turim būti***

apšviesti Viešpaties šviesos; kai jaučiame būtinybę sėti Gerąją Kristaus Naujieną, kad užaugtų gyvenimo derlius, gėlių derlius, prisimename – o tą daugelį kartų apmąstėme – kaip alkstantis Kristus ėjo Palestinos keliais (...). Vieną šabo dieną Jėzus ėjo per javų lauką, o jo mokiniai išalkę ėmė skinti varpas ir valgyti (Mt 12, 1). Jie, kaip ir mes dabar, jautė būtinybę skleisti Gerąją Naujieną, eidami pro javų lauką, rankomis braukdami pribrendusias varpas ir alkani valgydami grūdus. Messis quidem multa. Pjūtis buvo didelė, kaip ir žmonės, kurie gyveno anuomet ir vėliau. Messis quidem multa, operarii autem pauci: „pjūtis didelė, o darbininkų mažai“ (Mt 9, 37). Argi ne tą patį daugybę kartų ir vis skirtingais žodžiais aš sakau jums? (...) Reikia melsti Viešpatį: rogate ergo Dominum messis ut mittat operarios in messem suam, „melskite pjūties Viešpatį, kad siųstų

darbininkų į savo pjūtį“ (Mt 9, 38)

[12]. Mano dukterys ir sūnūs,
caritas Christi urget nos, „Kristaus
meilė valdo mus“ [13]. Šie šventojo
Pauliaus žodžiai mums, kaip ir šv.
Chosemarijai, turi įsirežti giliai į
širdį. Visagalis Dievas, visų malonių
Teikėjas, yra prie kiekvienos ir prie
kiekvieno mūsų prisirišęs.

Atsidėkokime už šią didžiulę malonę
meile, augančia diena iš dienos,
įsitikinę, kad Jo šauksmas visada yra
naujas ir pats geriausias ir kad į jį
reikia nuoširdžiai ir nuolat atsakyti,
trokštant gyventi pagal šiuos
Šventojo Rašto žodžius: *ecce ego, quia*
vocasti me [14], „aš čia, Tu mane
šaukei“. Būdami krikščionys, Dievo
vaikai ir pažinodami šias malones
bei tiesas, privalome būti begaliniai
dosnūs. Taip, turime raginti visus,
kad gyventų tuo, ką mūsų Tėvas rašo
„Kelyje“: „**Eikite su mumis Meilės**
link“ [15].

Kita vertus, Dievui reikia daug šventųjų ir kunigų, ir kad būtų daug šeimos tėvų ir motinų, jaunuolių ir vyresnių, įvairiausių žmonių, kurie rimtai priimtų pašaukimą į šventumą bei apaštališkąją veiklą, gautus per Krikštą. Šia tema Romos Pontifikas kalbėjo: „**Todėl „melskitės pjūties Viešpačiui“ dar reiškia, kad negalime „pagaminti“ pašaukimų: jie turi ateiti iš Dievo. Negalime verbuoti žmonių, kaip kartais būna kitose srityse, jų vilioti gerai apgalvota reklama, numačius tam tikrą strategiją. Pašaukimas, ateinantis iš Dievo Širdies, turi visada rasti kelią, vedantį į žmogaus širdį. O kad jis pasiektų žmonių širdis, reikia mūsų pagalbos. Prašyti pjūties Viešpatį – tai visų pirma melstis už šią intenciją, suvirpinti Jo širdį žodžiais: „Meldžiu, pažadink žmones. Uždek jų entuziazmą ir Evangelijos džiaugsmą. Leisk jiems suprasti, kad šis lobis yra**

vertingesnis už visus kitus ir kad tas, kuris jį randa, turi jį perduoti kitiems“ [16].

Daugybę kartų mačiau mūsų Tėvą paskendusį troškime išganyti sielas: jam atrodydavo, kad per mažai daro, ir siekdavo daugiau, nė kiek nenorėdamas pasisavinti Dievo šlovės ir tarnystės sieloms. Ar ir mes taip elgiamės? Ar kasdien vis nauja meile mylime Dievą? Ar savo elgesiu mokome mylėti Dievą kitus?

Šį mėnesį vyksiu į Vokietiją, į Puerto Riką ir į Meksiką. Lydėkite mane savo malda, kurią ketinu skirti Gvadalupės Mergelei, melskitės už mano intencijas, kaip kadaise meldėmės su mūsų Įkūrėju, kai jis 1970 m. keliavo į Meksiką.

Liepos 7 d. prisiminsime tėvo Alvaro žodžius „*štai aš čia*“ ir juos kasdien atgaivinsim. Melskime jo pagalbos, kad mums suteiktų nepalaužiamą ištikimybę.

Su meile jus laimina

Jūsų Tėvas

+ Javier

Pamplona, 2009 liepos 1 d.

[1] Benediktas XVI, *Kunigų metų paskelbimo iškilmių homilija*, 2009/06/19.

[2] Plg. *Katalikų Bažnyčios Katekizmas*, nr. 1589.

[3] Benediktas XVI, *Kunigų metų paskelbimo iškilmių homilija*, 2009/06/19.

[4] Šv. Chosemarija, *Laiškas* 1956/08/08, n.17.

[5] Malda šv. Chosemarijai.

[6] Šv. Chosemarija, *Apuntes tomados en una tertulia* (Pokalbių užrašai), 1975/06/26.

[7] Šv. Chosemarija, *Apuntes tomados en una tertulia* (Pokalbių užrašai), 1970/05/21.

[8] Vatikano II Susirinkimas, Dogminė konstitucija *Lumen gentium*, nr. 10.

[9] Šv. Chosemarija, *Apuntes tomados en una tertulia* (Pokalbių užrašai), 1972/11/19.

[10] Šv. Chosemarija, *Apuntes tomados en una tertulia*, (Pokalbių užrašai), 1972/10/29.

[11] Mt 9, 37-38.

[12] Šv. Chosemarija, *Apuntes tomados en una meditacion* (Apmąstymų užrašai), 1964/03/26.

[13] Kor 5, 14.

[14] 1 Sam 3, 6.

[15] Šv. Chosemarija, *Camino*, n.790.

[16] Benediktas XVI, *Kalba Freisinge*,
2006/11/14

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/prelato-laiskas-2009-m-liepa/](https://opusdei.org/lt-lt/article/prelato-laiskas-2009-m-liepa/)
(2026-02-22)